Cum a fost impus calendarul indreptat

Pentru a intelege ce s-a intâmplat in acele vremuri se impune o cercetare istorica a faptelor si refacerea succesiunii evenimentelor in contextul in care s-au petrecut.
Din documentele oficiale aflam ca la Constantinopol s-a tinut un congres pan-ortodox unde au fost, se zice toate Bisericile ortodoxe locale.
La acest congres „pan-ortodox" s-au hotarât o serie de schimbari ce aveau sa fie introduse in cult, rânduiala canonica si relatiile cu eterodocsii. Printre aceste schimbari se numara si asa-numita „indreptare a calendarului". Din toate schimbarile preconizate prima care s-a impus cu repeziciune a fost „indreptarea calendarului".
Documentele oficiale afirma ca aceasta schimbare s-a facut in consens cu toate Bisericile Ortodoxe locale si ca a reprezentat ceva bun si necesar.

Aceasta este pozitia oficiala.

Sa vedem in continuare cum au decurs evenimentele si care au fost actiunile de culise trecute sub tacere de catre oficialitatile ecleziastice.
Dupa razboi patriarhia de Constantinopol se afla intr-o stare jalnica din punct de vedere financiar, iar scaunul de patriarh ecumenic era vacant. In acea vreme locotenenta patriarhala era asigurata de mitropolitul Dorotei se Brusa. Umbla mult si statea prin Occident.
Pe plan religios, masoneria intensifica prin agentii sai protestanti actiunile ce aveau ca scop atragerea crestinilor, indiferent de confesiune, intr-o uniune crestina care sa militeze pentru promovarea pacii intre popoare si care sa promoveze idea idealurile socialeste prin Biserici.
La acea vreme nu se putea vorbi de o miscare ecumenica, ci doar de actiuni cu caracter „ecumenic", adica inter-crestine, cu caracter pacifist si socialist, organizate si conduse de câteva persoane legate de masonerie si miscarile socialiste.
Pe plan politic, in 1919, masoneria reuseste infiintarea organizatiei internationale „Liga Natiunilor".
In acest context o delegatie protestanta incepe sa colinde lumea in lung si in lat ca sa cheme pe toti crestinii la promovarea pacii si idealurilor socialiste prin Biserici. Actiunea prindea cu atât mai bine cu cât lumea crestina era zdruncinata de pe urma razboiului si dornica de pace si liniste.

Aceasta delegatie intâlneste pe Dorotei de Brusa la Paris si-i propune sa se alature miscarii crestine pentru promovarea pacii si idealurilor socialiste prin Biserici. I se cerea favorul de a sensibiliza lumea ortodoxa fata de noile prioritati ale lumii crestine occidentale. Altfel spus, era o invitatie de angajare a Bisericilor ortodoxe in actiuni cu caracter social-politic de orientare marxista.
Astfel, in ianuarie 1919 sinodul Patriahiei de Constantinopol accepta propunerea Bisericii anglicane, a Bisericii vechi-catolice si a Bisericii armeno-gregoriene pentru colaborarea si unirea Bisericilor.
In ianuarie 1920 Biserica de Constantinopol emite o Enciclica sinodala in care se

adreseaza un apel tuturor Bisericilor din lume, in care se afirma ca diferentele dogmatice nu pot constitui o piedica de netrecut in calea apropierii si colaborarii Bisericilor unele cu altele, pâna se va putea ajunge la unirea lor deplina.
Sa ne reamintim ca in anul 1914 era infiintata, la Constanz, Elvetia „Asociatia mondiala pentru promovarea pacii internationale intre natiuni prin Biserici", care a avut ca vicepresedinte din 1920 pe mitropolitul primat de atunci Miron Cristea. Presedinte a fost ales primatul Bisericii Anglicane.

Asadar, protestantii masoni reusesc prin Dorotei de Brusa sa cheme Bisericile ortodoxe la sustinerea miscarii crestine pentru pace si promovarea socialismului intre popoare. Enciclica sinodala a Bisericii din Constantinopol din 1920 este recunoscuta de teologi ca documentul de baza al aderarii Bisericilor Ortodoxe la miscarea ecumenica de mai târziu.

Analizata cu atentie Enciclica se dovedeste primul document anti-ortodox si necanonic emis oficial de catre un sinod. Desi documentul chema la studiu si emitea doar recomandari, in fapt a fost interpretat de multe administratii bisericesti si sinoade ale Bisericilor locale drept un act cu putere de lege, care chipurile ar fi permis ortodocsilor sa intretina cu eterodocsii relatii pe diverse planului: social, cultural, teologic.
Sa nu pierdem din vedere situatia in care se afla administratia Bisericii din Constantinopol. Ea ne va ajuta sa intelegem cum s-a ajuns ca unii ierarhi ortodocsi sa faca atâtea concesii eterodocsilor si in mod special anglicanilor.

La scurt timp, in anul 1921, prin intrigi, santaj si presiuni politice, scaunul de Constantinopol este ocupat de infamul mason Meletie Metaxakis. Un rol important in alegerea sa l-au constituit banii oferiti de anglicani in cazul in care va fi ales Meletie Metaxakis (1921 - 1923), la care se adauga si sprijinul din partea primului ministru al Greciei Elefterie Venizeles (1864 - 1936), si el mason. Era un personaj lipsit de caracter, prieten al ereticilor si mason vadit.

Prima sa grija a fost aceea de a convoca o conferinta panortodoxa. In calitate de patriarh al Bisericii din Constantinopol avea autoritatea necesara inducerii in eroare a lumii ortodoxe. Tconferinta s-a tinut intre 10 mai si 8 iunie 1923. Din manualul de Istoria bisericeasca universala, vol. II aflam ca „au participat aproape toate Bisericile ortodoxe, cu exceptia Bisericii ortodoxe ruse", si ca o importanta contributie a avut la aceasta conferinta Biserica Ortodoxa Româna". [p. 534]

Principala problema pe care a discutat-o si a rezolvat-o conferinta a fost reforma sau indreptarea calendarului vechi sau iulian. [IBU, vol II, p. 535]
Scopul masoneriei era acela de a convinge tarile rasaritene sa adopte calendarul in uz din tarile apusene. Dar pentru aceasta avea nevoie de acceptul si colaborarea Bisericii Ortodoxe.

Ca mason, Meletie Metaxakis nu facea decât sa se grabeasca sa implineasca unul din obiectivele masoneriei de pregatire a formarii Statelor Unite ale Europei. Delegatii au fost convinsi sa accepte reforma calendarului si sa o sustina in tarile de origine.

Nu se cunosc informatii care sa ateste ca membrii delegatiilor ar fi fost si membrii ai masoneriei.

La asa-zisul congres pan-ortodox au participat 9 persoane :
Constantinopol :
- masonul Meletie Metaxakis, patriarh si presedinte;
- mitropolitul Calinic de Cizic ;
- laicul V. Antoniadis, profesor la Facultatea de Teologie din Halki ;

Cipru :
- mitropolitul Vasile de Niceea ;

Serbia :
- mitropolitul Gabriel de Mintenegru ;
- Milutin Milankovici, profesor de matematica si fizica ;

Grecia :
- mitropolitul Iacob ;

România :
- arhimandritul Iuliu Scriban ;

Biserica Ruse din Afara :
- arhiepiscopul Anastasie de Chisinau si Hotin, fara mandat din partea sinodului aflat intâmplator in Constantinopol.

Au refuzat sa participe patriarhiile de Alexandria, Antiohia si Ierusalim. Arhiepiscopul de Sinai si ai Bisericii Bulgare au fost exclusi.

Astfel, mai mult de jumatate din Bisericile Ortodoxe locale nu au participat, pe lânga faptul ca autoritatea participantilor este discutabila.

In spirit masonic si secularizant s.au mai propus : micsorarea numarului de sarbatori, problema casatoriei a doua a preotilor vaduvi, scurtarea si usurarea posturilor, reducerea gradelor de rudenie, usurarea piedicilor la casatorie s.a.

In urma acestei conferinte Biserica din Constantinopol si o parte din Biserica Greciei adopta reforma calendarului. Patriarhia Ierusalimului refuza in mod diplomatic reforma. Patriarhia rusa si cea sârba au refuzat atât reforma cat si legalitatea intrunirii congresului de la Constantinopol.
Biserica rusa a incercat introducerea reformei, insa din cauza revoltei clerului si a poporului a fost nevoita sa revina asupra hotarârii. Biserica Finlandei a fost convinsa, prin inseliciune, sa accepte reforma.

In Biserica Ortodoxa Româna reforma a fost impusa cu forta incepând cu 1 octombrie 1924. Mitropolitul primat Miron Cristea, prietenul masonilor si al anglicanilor a gasit

sprijin politic pentru impunerea in România a reformei calendarului. Nu aveau de ce sa se plânga de un mitropolit asa servil.
Ca si in Rusia intelectualitatea ortodoxa, clerul si credinciosii au reactionat la propunerea de reforma in masura in care au fost informati asupra faptelor. Au existat reactii re respingere a reformei mai ales in rândul calugarilor.

Din pacate membrii Sf. Sinod au dat dovada de lasitate si lipsa totala de responsabilitate pastorala. Drept dovada stau faptele putin mediatizate legate de modul cum credinciosii au fost intimidati, amenintati si batuti de catre organele de ordine ale statului acolo unde credinciosii refuzau sa primeasca reforma calendarului.

Din acest motiv membrii sinodului din acele vremuri se fac vinovasi de suferitele dreptcredinciosilor care au suferit persecutii si chinuri pentru apararea credintei. La fel de vinovati se fac si preotii care au dezbinat credinciosii.

Toate acestea au marit confuzia din rândul credinciosilor, care s-au vazut parasiti de pastorii lor transformati in calai. Nu a fost usor pentru crestinii care au fost martorii acelor evenimente.

Aserviti intereselor straine de Biserica si credinta ierarhii si profesorii de teologie au tradat credinta si poporul pe care trebuia sa-l apere si sa-l pastoreasca.

Iata contextul an care cu multa usurinta sinodalii au dezbinat Biserica si au declarat schismatici tocmai pe cei care se faceau vinovati ca nu schimba nimic si nu lasa nimic din legea strabuna.

Nu putem ca sa trecem cu vederea aceste fapte !

Dupa atâtea decenii, analizând cu simt critic si responsabil evenimentele petrecute trebuie sa recunoastem ca adminstratia bisericeasca se face vinovata de abuzuri grave savârsite asupra crestinilor dreptcredinciosi.
Este nedrept sa condamnam la nesfârsit pe oameni nevinovati care au fost si sunt blamati doar pentru ca si-au iubit credinta stramoseasca: ortodoxia.

Tradând poporul si credinta sinodalilor de atunci le-a fost poate usor sa condamne ca schismatici pe aparatorii ortodoxiei, sa ameninte cu caterisirea pe clericii si episcopii care nu se supun directivelor masoneriei si ameninte cu excluderea din monahism a monahilor care refuza sa se supuna acelorasi ordine antiortodoxe.

La noi in tara s-a ajuns la schisma, pe de o parte, in urma dispretului aratat de sinodali fata de poporul pe care-l pastorea, iar pe de alta parte lasitatii si lipsei de curaj de care au dat dovada.

A fost si este o mare rusine pentru ierarhii si clericii care si-au alungat fiii duhovnicesti si s-au lepadat de ei doar pentru ca au iubit dreapta credinta si nu au acceptat reforma dorita de masoneria anticrestina. Este o mare rusine si astazi pentru cei care continua sa minta si

sa sustina ca “stilistii” sunt vinovati de schisma.
Schisma au produs-o cei care au introdus reforma, tocmai ierarhii. Credinciosii au fost ignorati si batuti, amenintati si asupriti pentru ca puterea politica nu era de partea lor in aceasta problema. Puterea politica dorea reforma si de aceea a sustinut-o si a sprijinit administratia bisericeasca sa o impuna acolo unde a fost nevoie chiar si cu forta.

De ce sunt numiti cei pe care nu au acceptat reforma schismatici?
Pentru ca cei care ii acuza au puterea de partea lor, dar nu pentru ca au si dretatea de partea lor.
Este o rusine ca si astazi unii ortodocsi pe stil nou refuza sa accepte adevarul.

Din pacate cu timpul s-a ajuns din partea clericilor stilati si la exagerari. Dar nu condamn pe nimeni de vreme ce nu am marturia lor sau dovezi clare care sa dovedeasca practicvile de care sunt acuzati.
Oricum, au existat si mai exista si printre stilisti extremisti care poarta ura de moarte ortodocsilor si mai ales preotilor ortodocsi.

Vinovati sunt si ortodocsii pe stil nou care privesc cu rautate si dispret pe stilisti, si vinovati sunt si acei stilisti, mai ales clerici, care acuza si bârfesc clerul si Biserica Ortodoxa. Toate aceste manifestari sunt de la draci care se bucura de dezbinarea pe care a creat-o si pe care o doreste cât mai mare.

La fel de vinovati se fac aceia care neaga reciproc lucrarea harului, cei pe vechi la cei pe nou si cei pe nou la cei pe vechi. Oriunde exista preotie cu succesiune apostolica harul lucreaza, fie la cei pe nou, fie la cei pe vechi.